

Politisk plattform

Förbundet Arbetarsolidaritet

Denna politiska plattform är antagen på Förbundet Arbetarsolidaritets första kongress i Uppsala, september 2009.

Inledning

Förbundet Arbetarsolidaritet är inte något nytt politiskt parti, fackförbund eller självutnämnt ledarskap. Vi är vanliga arbetare med radikala idéer, som organiserar oss för att kunna delge varandra våra erfarenheter och tankar kring motstånd och arbetsplatskamp.

Förbundet Arbetarsolidaritet stödjer alla former av kamp som flyttar fram arbetarklassens positioner eller som förhindrar försämringar av våra rättigheter.

Förbundet Arbetarsolidaritet anser att politiken måste utgå ifrån vardagslivet, inte enbart ifrån politiska teorier. Genom arbetarsolidaritet och självständig klasskamp kan vi sätta arbetsköparna och borgarklassen på plats.

Kapitalismen, klassamhället och kriserna

Det kapitalistiska produktionssättet är grunden för det borgerliga samhället och dess stat. I samhället kan vi se en tydlig uppdelning av människor, utifrån dess ägande, rikedom och makt. Vi kan urskilja två oförenliga huvudgrupper eller klasser; den styrande borgarklassen och arbetarklassen. De som äger och administrerar produktionsmedlen och de som är tvungna att sälja sin arbetskraft för att försörja sig. Mellan dessa två klasser finns flera olika mellanskikt som borgarna brukar kalla för medelklassen. Bland mellanskikten finns de som är närstående arbetarklassen och solidariserar sig med dessa medan andra har allt att tjäna på att arbetarna hålls nere och sugts ut.

Det av kapitalismen skapade klassamhället är den direkta orsaken till orättvisor och lidande världen över. Jakten på nya rikedomar går inte bara ut över vår miljö, utan skördar varje dag nya offer i form av mänskligt lidande. Mer eller mindre rättslösa arbetare tvingas in i ett löneslaveri, där utfört arbete skall omvandlas till mervärde och profit. En förutsättning för att kunna upprätthålla företagets vinster genom det kapitalistiska produktionssättet, är alltså en ökad utsugning och ett bevarande av löneslaveriet.

Då handlar det inte om en produktion utifrån mänskliga behov, utan en produktion som utgår från kravet på ökad profit. Det är just denna profithunger som gör att kapitalismen själv, är orsaken till kapitalismens kris.

Alla kapitalister vill tillverka så billigt som möjligt, betala så låg lön som möjligt och sälja så dyrt som möjligt. Detta är en olöslig ekvation. För vilka skall köpa produkterna när lönerna är så låga? Detta är ett inbyggt grundproblem i kapitalismen och orsaken till dess återkommande kriser. När produkten inte kan säljas följer avskedanden, massarbetslöshet, ännu mindre efterfrågan och lägre reala investeringar. Denna nedåtgående spiral försöker kapitalismen bryta genom konkurser, massiv kapitalförstörelse och att arbetarna pressas tillbaka.

I kristider försöker borgarklassen lägga skulden på oss. De skyller på alltifrån överproduktion, underkonsumtion till "orimliga" lönekrav etc. Dessa ständigt återkommande kriser gör det svårt för borgarna att fortsätta med sitt ohämmade uttag av enorma vinster. I sin desperation efter att upprätthålla profiten sparkar de arbetare, kringgår turordningsregler, kräver sänkta löner och inskränkt arbetsrätt. Konsekvensen blir att i takt med att utsugningen ökar, ökar också klassmotsättningarna. När klassmotsättningarna ökar, uppstår en vilja till motstånd hos arbetarklassen, ett så kallat revolutionärt potential. Samtidigt som de sociala motsättningarna hårdnar, försvinner möjligheterna till en fredlig lösning för borgarklassen - krisens enda lösning är arbetarnas revolution.

Behovet av en ny arbetarrörelse

Den etablerade arbetarrörelsen har i mångt och mycket spelat ut sin roll. Socialdemokratin har huggit en kniv i ryggen på alla de som trott på och arbetat för en socialistisk samhällslösning. Det är uppenbart att välfärdskapitalismen, folkhemsbygget och keynesianismens tankar om att få kapitalismen att fungera så bra som möjligt och fördela dess vinster, aldrig var eller kommer att kunna utgöra en lösning på klassamhället. Socialdemokratin har idag inga framtidsvisioner, utan tävlar med borgarna om vem som kan tillfredsställa marknadens krav på bästa sätt. Socialdemokratin och facket disciplinerade och kontrollerade arbetarklassen och arbetarrörelsen. Partiet blev en garant för klassfred och samförståndspolitik, vilket historien visat genom Storstrejken, efterföljande klasslagar och Saltsjöbadsavtalet.

Till sin hjälp har de alltid haft den reformistiska vänstern i form av olika parlamentariska vänsterpartier. Dessa har trots sin stundtals revolutionära retorik, i praktiken endast fungerat som stödparti till Socialdemokraterna, vilket underlättat upprätthållandet av den sociala fred arbetsköparna eftersträvat.

I och med Sovjetunionens fall, raserades det Stalinistiska statskapitalistiska projektet i öst. Sovjetunionen visade sig tidigt vara ett nytt effektivt

sätt att suga ut och förtrycka arbetarklassen. Detta samhällssystem har ofta felaktigt kallats för kommunism. Denna kommunism, skall inte på något sätt förväxlas med det klass- och statslösa samhälle som är den revolutionära arbetarklassens mål.

Klassamhällets och löneslaveriets fortlevnad, kapitalismens oförmåga att tillgodose arbetarklassens behov, de ständigt återkommande ekonomiska kriserna, den ökade miljöförstörelsen och den etablerade arbetarrörelsens klassförräderi, visar med en obarmhärtig tydlighet på behovet av en ny arbetarrörelse.

En ny arbetarrörelse måste vara redo att ta lärdom av de historiska misstag som begåtts. Den måste vara allt det den gamla inte var. Den måste byggas underifrån och aldrig förlita sig på ett självutnämnt ledarskikt. Arbetarklassen måste på alla nivåer representera sig själv då arbetarklassens frigörelse, måste vara dess eget verk. En ny rörelse måste också självklart vara antikapitalistisk. Arbetarrörelsens mål får aldrig vara en mänskligare kapitalism, ett folkhem, eller en välfärdsstat då dessa idéer aldrig kan upprätthållas. Vi vill på inget sätt förringa de rättigheter och framsteg tidigare generationer arbetare kämpat sig till. Vi har dock sett att så fort det ekonomiska utrymmet krymper är borgarklassen och de politiska partierna snabba med att dra in på dessa områden. Idag vill man få oss att tro att kapitalismen är det enda möjliga systemet. Den nya arbetarrörelsen måste visa att så inte är fallet.

Vägen förbi kapitalismen förutsätter kamp, inte samförstånd. Kamp sker dagligen på våra arbetsplatser, för att bemöta arbetsköparnas härjningar, men även t ex i bostadsområden och skolor där människor organiserar sig för att bekämpa nedskärningar. I all kamp blir arbetarklassens självverksamhet och självorganisering central. När vi agerar kollektivt, har vi en styrka att förändra vår egen situation utan parti- och fackpampar.

Facket och arbetsplatskampen

Fackföreningarna är i dagsläget nödvändiga i kampen för lönearbetarnas levnadsvillkor, genom försvar av redan uppnådda rättigheter. De kan också inom ramen för det kapitalistiska systemet kämpa sig till vissa förbättringar. Men en förutsättning för att fackförbunden inte enbart skall reduceras till en konfliktdämpande medlare mellan arbetare och arbetsköpare, är att de kontrolleras av medlemmarna och inte underställs ett pampvälde, såsom är fallet i majoriteten av de etablerade fackförbunden.

När det gäller fackförbundens kamp är det viktigt att inse dess begränsningar. Det är inte en självklarhet att de fackliga intressena och den revolutionära kampen, som syftar till att helt ändra produktionsförhållandena och omkullkasta hela klassamhället sammanfaller, eller ens utgör en naturlig länk till varandra. De flesta fackföreningarna är inomkapitalistiska

till sin natur och har t ex här i Sverige till uppgift att bevara ”den svenska modellen”, en modell som helt bygger på samförstånd och alltså konserverar den rådande ordningen.

Detta motsäger inte att Förbundet självklart solidariserar sig med radikala fackklubbar och kämpande arbetarkollektiv ute på arbetsplatserna. Samtidigt som vår uppgift är att stödja dessa, agiterar vi emot illusioner om att facket skulle kunna lösa hela arbetarklassens problem.

Motstånd lönar sig

Vägen till ett nytt och klasslöst samhälle kommer att vara kantad av kamp. För att uppnå verklig och varaktig förändring krävs förutom att kampen i alla lägen är antikapitalistisk, också att den utgår från arbetarklassens självorganisering och att den gynnar framväxandet av en ny radikal arbetarrörelse. Det vi menar är med andra ord behovet av verklig klasskamp. Borgarklassen tjänar på att vi splittras på grund av t ex etnicitet och kön. Vi måste övervinna dessa barriärer. Att kämpa emot kvinnoförtryck, rasism, homofobi och andra typer av förtryck är en självklar del av klasskampen. Den antikapitalistiska kampen utkämpas inte enbart på arbetsplatserna, i mötet mellan arbete och kapital, utan även på en mängd andra plan och i andra former. Genom kollektiv kamp som utmanar kapitalet, stärks gemenskapen och klassolidariteten. Den gemensamma styrkan ger oss möjligheter att förändra samhället i grunden. Revolutionen är inte en omöjlighet - den görs möjlig genom arbetares självorganisering och motstånd.

Det vi inom Förbundet Arbetarsolidaritet har som uppgift, är att lyfta fram och stödja den kamp som förs. Vi skall också försöka skapa diskussion kring och skapa en förståelse för den kollektiva klasskampens nödvändighet. Genom spridandet av propaganda, deltagande i debatter, offentliga möten och manifestationer etc, kan vi finnas med och ge vår syn på kampen. Genom att vi deltar i och solidariserar oss med de kamper som arbetare utkämpar på sina arbetsplatser, vill vi bidra till att en äkta klassorganisering byggs från grunden och tar form i skapande av en ny arbetarrörelse.

Istället för att vädja till politikerna att de ska göra något, måste vi själva ta itu med de problem vi upplever, genom att gemensamt bekämpa de som är skyldiga till kapitalismens härjningar: borgarklassen och de privilegierade mellanskikten. Det finns inget alternativ!

Förbundet Arbetarsolidaritet sprider dessa idéer och deltar i den självständiga klasskampen.